

Místo u řeky před dokončením

Dokončení z titulní strany

pod kostelem a nebyla přístupná. Věk kamenného limnigrafu odhadujeme zhruba do 17.-18. století, přesnější informace nejsou k dispozici.

Pokud zůstaneme ještě u náplavky, pak další vylepšení a připomenutí místní historie přinese do země zabetonovaná železná silueta Radotínského potoka a osazení devíti šestibokých sedádků, které mají představovat devět mlýnů (Zadní Mašek, Špačkův mlýn, Kalinův válcový mlýn, Šarbochův mlýn, Přední Maškův mlýn, Hadvový mlýn, Böhmův mlýn, Prostřední mlýn a Dolejší mlýn). „Osídlení Radotína má dlouhou historii, ale památek se mnoho nedochovalo. Historie mlýnů na Radotínském potoce v našem katastru sahá do začátku 15. století. Instalace u ústí potoka bude jakýmsi holdem a připomínkou zručnosti našich předků. Mlýny můžeme brát jako předchůdce průmyslového rozvoje Radotína v 19. století,“ doplňuje Knotek. Přibudou i informační tabule věnované historii Radotína, mlýnům, partnerskému městu Burglengenfeldu, ale také významné radotínské geologii.

Začátkem srpna Rada městské části Praha 16 na svém jednání schválila i rozšíření ulice Nad Berouнку v návaznosti na probíhající stavbu Místa u řeky. Jde o významnou spojnicí mezi náměstím Sv. Petra a Pavla a hřbitovem, terénními úpravami tento prostor plynule naváže na prostor mezi hřbitovem a Berouнку. Vznikne zde jednoduchá parková úprava s osvětlením, která se bude dále dotvářet.

„Projekt Místo u řeky významně mění celou lokalitu v historickém středu Radotína. Území od ústí potoka k prostoru pod hřbitovem dostane nový rozměr a kvalitu. Stane se součástí našich kulturně společenských akcí a rozšíří nabídku míst určených pro relaxaci a trávení volného času pro naše občany. Zároveň bude vstupní branou pro cyklisty a turisty, kteří míří do Pobeřouنی, a místem, kde se dozví zajímavé informace o našem Radotínu,“ říká Mgr. Karel Hanzlík, starosta městské části.

Jana Hejrová, DiS.

Co se změnilo v dopravě

Dokončení z titulní strany

nacházela v havarijním stavu. Přesněji řečeno se přistoupilo k výstavbě lávky nové, z dosavadních konstrukcí totiž byly zachovány pouze opěry a zábradlí, které prošlo repasí. Celá mostovka je kompletně nová (viz NP16 č. 7-8/2015). Práce byly dokončeny na přelomu srpna a září.

Dlouho plánovaná byla úprava přecházení na začátku Věštitínské ulice u bývalé pošty. Proudly dospělých a hlavně školáků se zde každé ráno proplétaly mezi parkujícími auty. Od začátku školního roku už to neplatí, je zde vybudován standardní přechod pro chodce s nezbytným dopravním značením, ale také bezbariérovými nájezdy na oba chodníky.

O kus dál se přes prázdniny podařilo rozšířit místní komunikaci Josefa Kočího. Nešťastná obytná zóna s omezeným parkováním a nebezpečným

procházením kolem špatně zaparkovaných vozidel byla problémem od zprovoznění komunikace v rámci komplexu Mramorka. S průjezdem zde zápasily nejen popelářské vozy, ale často i osobní auta, zejména v nočních hodinách. Stavební úpravou a rozšířením stávající komunikace mohly být posunuty květníky oddělovací pásy pro chodce a pro vozidla na jejich barevně odlišenou hranu.

Další, dlouho dopředu avizovaný počín se dal do pohybu v nové lokalitě na Lahovské. Po řadě odkladů a urgencí ze strany radotínských radnice byla zahájena výstavba konečných povrchů v ulicích Jarmily Novotné a Kalabísova. Ty byly dosud pouze v vizionární podobě (pro staveništní dopravu)

a teprve nyní se mění v jednu velkou obytnou zónu. Zde vše realizuje investor celé lokality „Višňovky Radotín“, společnost Orco. U křižovatky ulic Strážovská a Jarmily Novotné také vznikne nové dětské hřiště.

Stavební práce probíhají rovněž mezi cyklostezkou „U Ondřeje“ a levým

Oprava opevnění

břehem Berouinky. Zde provádí státní podnik Povodí Vltavy opravu břehového opevnění v rámci odstraňování povodňových škod z června 2013. Po vyčištění svahu od veškerých nánosů a náletových dřevin je chybějící opevnění prováděno rovnáninami z lomového kamene s vyplněním spár a dutin těžkým kamenivem. Cyklisté i chodci zde musí dbát zvýšené opatrnosti při průchodu a průjezdu po stezce. Obdobné práce mají ještě letos probíhat i na pravém břehu Berouinky v katastru Zbraslavi a Lipenců.

Ing. Pavel Jirásek

Nový přechod

3x foto: Pavel Jirásek

foto: Jana Hejrová

Stavenišť si 5. září při své návštěvě partnerského města prohlédla i delegace z Burglengenfeldu (zleva starosta Thomas Gesche a Karel Hanzlík)

Na podzim 1939 se začalo v sokolské jednotě

Zbraslavské loutkové divadlo I.

zbraslavské mluvit o tom, že by se mělo zřídit loutkové divadlo. Nikdo ještě netušil, že se něco takového stane protizákonným podnikem, trestaným koncentračním táborem. Pro začínající loutkářskou činnost Hynek Svoboda zapůjčil domácí marionetové Alšovo divadelko a 23. 3. 1941 loutkové divadlo Sokola Zbraslav uvedlo v místnostech u tělocvičného sálu Zakletou labuť. Už o velikonoční neděli 13. dubna 1941 se ale v zákulisí objevili četníci a oznámili, že z nařízení vyšších úřadů se činnost Sokola zastavuje a sokolovna se uzavírá. Kašpárek nedohrál, zůstal viset na jevišti a pět let mlčel.

V té nepříznivé době se sokolové pustili do „velkého“ loutkového divadla. V kanceláři a domě stavitele Svobody se řezaly hlavy, těla, ruce a nohy loutek, malovaly dekorace a rýsovaly plány budoucího divadla. Zasloučení do tohoto podniku jednali v lednu 1942 s řezbářem Antonínem Chocholem z Podolí o loutkových hlavách – vyřezal jich 60 pro 55cm marionety po 100 Kč za kus a po 260 Kč za celou řezanou loutku (čerti apod.). V době, kdy byl vzácností i špendlík, o látkách nemluvě, byla výroba 60 loutek zázrakem

Zdeňka Menclová při šití kostýmů na loutky – loutku vpravo, zvanou otec, soubor používá dodnes. Po válce byli na návrh Hynka Svobody odměněni ti bratři a sestry, kteří se především za okupace zasloužili o vybudování divadla, plaketa Dr. Miroslava Týrše za pořízení umělecké loutkové scény na Zbraslavi byla udělena i Zdeňce Menclové

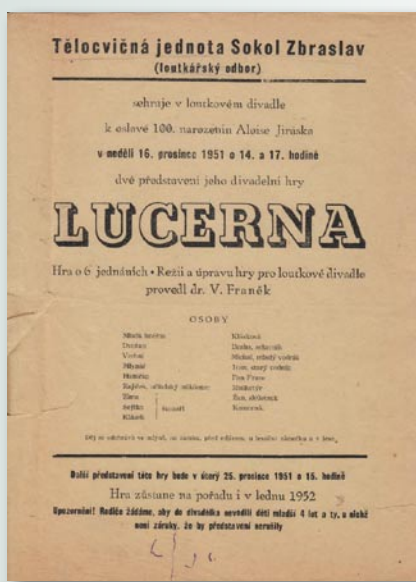
Loutky Sokola Zbraslav, typově šlo o marionety s drátěným voděním

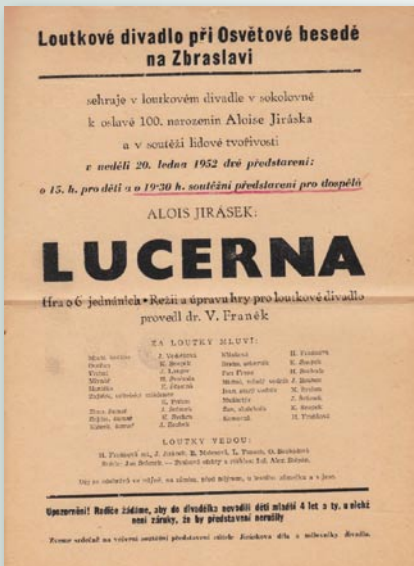
V roce 1945 bylo vše připraveno. Ale kde hrát? Sokolovnu proměnili Němci v továrnu. V nástavbě ve druhém patře a na přilehlé terase se tedy na podzim 1946 začalo budovat divadlo. V neděli 23. 3. 1947 se po sedmi letech příprav konečně poprvé rozhrnula opona (hrál se Začarovaný les). Na fotce jsou loutkoherci na lávce

Hrálo se pravidelně v neděli, někdy i dvě představení. Za první sezónu přišlo na 18 her 1630 dětí a 596 dospělých

Se změnou politických poměrů po roce 1948 bylo mnoho členů Sokola, kteří nebyli nakloněni novému režimu, vyloučeno. Netrvalo dlouho a komunisté zakázali, po vzoru Němců, veškerou činnost sokolskou. V roce 1951 se Jiráskova Lucerna hrála ještě pod hlavičkou Tělocvičné jednoty Sokol Zbraslav (loutkářský odbor), o rok později tu samou hru dávalo již Loutkové divadlo při osvětové besedě na Zbraslavi

Je úžasné, jak soubor dokázal po celé padesátá léta, navzdory snaze komunistických agitátorů proměnit divadlo na nástroj propagandy, dětem přinášet pouze čistou pohádkovou podívanou (náskres scény pro I. dějství hry Kašpárekův drak Pudivítr). Hrál se až do roku 1961, kdy se vedení tělocvičného jednoty Slavoj rozhodlo na místě divadelního sálu zřídit turistickou ubytovnu. Loutky, kulisy a rekvizity skončily vyházené na dvoře sokolovny. Co nebylo zničeno, to si v roce 1968 zapůjčili ochotníci z Třebotova

Podklady z archivu divadla a z pozůstalosti po Ing. Františku Kadlečkovi, laskavě poskytnuté jeho ženou, připravil a zpracoval Filip Toušek, redakčně upravila Kateřina Drmlová

Děti s loutkou, asi Dlouhého. Tato postava z původního fundusu se nedochovala

Členové loutkářského souboru někdy kolem roku 1955

